

стимулюючи роль заробітної плати в підйомі рівня діяльності на кожному робочому місці.

Для того, щоб виконувати задачі, які стоять перед обліком, на підприємстві залізничного транспорту здійснюються:

- контроль за чисельністю персоналу та використанням робочого часу;
- контроль за правильністю документального оформлення праці і виробітку робочих та службовців;
- своєчасне нарахування заробітної плати та допомоги, а також їх видача;
- своєчасне утримання сум податків та перерахування їх до бюджету;
- розподіл заробітної плати по об'єктах калькулювання;
- планування звітів про працю.

Забезпечуючи виконання зазначених завдань, бухгалтерський облік оплати праці має великий вплив на трудову дисципліну. Правильно організований облік праці та її оплати мобілізує працівників залізничного транспорту на виконання робіт і пошук резервів підвищення ефективності виробництва.

Слід зазначити, що стимулювання праці через її розподіл пропорційно вартості (продуктивності) робочої сили має широко використовуватися для всіх категорій працівників. Такі форми розподілу праці, як суміщення професій, посад, розширення зони обслуговування, виконання обов'язків тимчасово відсутніх працівників тощо, що широко використовуються при організації праці робітників та спеціалістів, можна розглядати як стимулювання працею.

Вирішення стратегічних завдань при перетворенні «Укрзалізниця» на публічне акціонерне товариство потребує запровадження більш нових моделей управління персоналом, які можуть забезпечити соціально-економічну привабливість відповідних професій, підвищення якості праці, зміну принципів соціальної підтримки і посилення мотивації праці.

Список використаних джерел

1. Про оплату праці [Електронний ресурс]: закон України від 24.03.95 р. № 108/95-ВР, із змінами і доповненнями. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

2. Кодекс законів про працю України [Електронний ресурс]: закон України від 10.12.1971р. №322-VIII, із змінами і доповненнями. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>.

3. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні [Електронний ресурс]: Закон України від 16.07.1999 р. №996-XIV, із змінами і

доповненнями. – Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>.

4. Маринич Л. В. Правовий екскурс щодо проблем реформування інституту оплати праці [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e.../FP/.../11mlviop.pdf>.

5. Державна цільова програма реформування залізничного транспорту на 2010—2019 рр [Електронний ресурс]: постанова Кабінету міністрів України від 16.12.2009 № 1390 – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1390-2009-п>

УДК 330.8

ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СТІЙКОСТІ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Боровик Ю.Т., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)

Кризи, зміни в кон'юктурі ринку, конкуренція і ряд інших внутрішніх і зовнішніх факторів можуть викликати як позитивні, так і негативні зміни в стійкості підприємства. У зв'язку з цим забезпечення сталого розвитку є важливим стратегічним напрямком успішного розвитку будь-якого будівельного підприємства, що функціонує в ринковому середовищі.

Щоб досягти бажаної стійкості будівельного підприємства, теоретично необхідно забезпечити нерівність

$$D - B - (P + I) > 0, \text{ де:}$$

D – дохід від реалізованої продукції;

B – витрати, пов'язані з виробленою продукцією;

P – податкові платежі;

I – інвестиції в розвиток підприємства

Модель економічної стійкості будівельного підприємства включає три сфери, стосовно яких приймаються управлінські рішення: виробничу, фінансову та інвестиційну, об'єднані грошовими потоками, що забезпечують виробничий процес.

В основі представленої моделі лежить органічна єдність трьох видів діяльності, що забезпечує необхідні та достатні умови економічної стійкості будівельного підприємства.

Основні напрямки підвищення стійкості будівельного підприємства зводяться до: вироблення ефективної та реально здійсненої виробничої програми, раціональної організації постачання сировиною і матеріалами; виробництву конкурентоспроможної продукції,

доцільної організації реалізації готової продукції; оптимальному управлінню проектами з реконструкції та модернізації будівельного виробництва; цілеспрямованого управління інвестиціями. Перелічені напрямки в значній мірі визначають зміст інвестиційної стратегії для розвитку будівельного підприємства.

Інвестиційна стратегія повинна ґрунтуватися на накопичений досвід в області перебудови виробничої системи та системи управління в умовах швидко мінливого ринкового середовища. Таке генерування знань у певній системі та їх перевірка на практиці представляє певний інвестиційний потенціал підприємства. Залежно від сутності й мети інноваційної діяльності будівельного підприємства, її потрібно направити на забезпечення найбільш ефективної реалізації виробничо-технологічного та організаційно-технічного потенціалу, що є базою економічної стійкості.

Необхідно шукати нові підходи та способи впровадження інновацій, пов'язаних з удосконаленням діяльності будівельного підприємства в сфері виробництва продукції, стимулювання ринкового попиту, фінансування інвестицій, внутрішньо фірмового управління, в тому числі обліку і контролю, які сформулюють інноваційне поле стратегій для сталого розвитку підприємства.

Таким чином, підвищення стійкості будівельного підприємства може бути досягнуто шляхом програми активної адаптації, яка охоплює всі необхідні заходи та включає: план фінансових санкцій, ліквідацію збиткових виробництв, створення гнучкої виробничої структури, реорганізацію та оптимізацію логістичних ланцюгів, ефективне використання кадрового потенціалу.

Розглядаючи функціонування будівельного підприємства з точки зору його стійкості, можна визначити чотири ключові аспекти діяльності, а саме: фінансову діяльність, відносини зі споживачами будівельної продукції, організацію внутрішніх бізнес-процесів, зростання і розвиток. Кожен з цих аспектів є, з одного боку, сферою впливу на самому будівельному підприємстві, а з іншого, сферою впливу в зовнішньому середовищі. Тому необхідно враховувати взаємодію і взаємовпливи цих сфер при визначенні параметрів кожної з них, при яких виробничо-фінансова діяльність будівельного підприємства буде мати максимальну стійкість. Стосовно кожного з цих ключових аспектів діяльності необхідно визначити конкретні стратегічні цілі та виявити найбільш істотні фактори з точки зору місії, що

буде сприяти досягненню поставлених цілей.

При визначенні впливу факторів необхідно стосовно кожного з них виробити систему збалансованих показників, визначити їх значення. Щоб вивести інтегральний показник стійкості будівельного підприємства необхідно ранжувати чинники, виявити причинно-наслідкові зв'язки між ними. Встановлення чинників і показників, що їх характеризують, є базою визначення показників стійкості. З вищевикладеного випливає, що під стійкістю будівельного підприємства потрібно розуміти наявність інноваційного потенціалу для стійкого розвитку і його ефективне використання в цілях нейтралізації зовнішнього впливу і чинників дестабілізації. Таке розуміння стійкості будівельного підприємства дозволяє провести кількісну оцінку, яка зі свого боку сприяє поліпшенню управління її рівнями.

Оцінку стійкості слід здійснювати по групі показників, що стосуються певного фактора і характеризують ключові аспекти діяльності будівельного підприємства. При цьому аналітичні показники повинні відповідати таким основним вимогам: економічної обґрунтованості та об'єктивності, можливості формалізації при обчисленні, конкретності й однозначності при тлумаченні отриманих результатів, узгодження зміни показників при взаємопов'язаних групах в часі. При дотриманні зазначених вимог можливе об'єднання одиничних показників стійкості будівельного підприємства в окремий інтегральний показник.

Можливість стійкого розвитку будівельного підприємства визначається ступенем значущості з позиції відповідної вимоги, що пред'являється до фінансового, виробничого, територіального та соціального середовища. Успіх функціонування будівельного підприємства в фінансовому середовищі визначається його фінансовою стійкістю. Вплив виробничого середовища на будівельне підприємство активно проявляється в двох аспектах: у створенні продукції для задоволення потреб споживачів і створення умов для підвищення продуктивності та безпеки праці. Оскільки підприємство функціонує в конкретному територіальному середовищі, воно повинно управляти своєю взаємодією з ним. Соціальне середовище пред'являє до будівельного підприємства свої вимоги з точки зору дотримання трудового законодавства, реалізації соціальних гарантій, громадської активності та етики в поведінці бізнесу.

Можна зробити висновок, що професійне застосування зазначених способів з метою

підвищення економічної стійкості будівельних підприємств дозволить менеджерським командам плідно адаптуватися до економічних криз і таким чином, сприятиме підвищенню конкурентоспроможності та ринкової вартості будівельного бізнесу.

УДК 358.17.1.12

УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Герасименко В.М., ст. викладач (НАНГУ)

У складній кризовій фінансовій обстановці, що склалася на цей час у країні, проблема розумного, науково-обґрунтованого й ефективного використання обмежених фінансових і матеріальних ресурсів, що виділяються для потреб Національної гвардії України, як одного із складових суб'єкта господарювання національної економіки, набула виняткової актуальності. Її вирішення нерозривно пов'язане з розвитком військово-аналітичної, економічної діяльності та забезпечення процесів прийняття рішень.

Аналізуючи сутність, зміст та роль військового бюджету правомірно відзначити, що він виступає основним соціально-фінансовим джерелом забезпечення потреб внутрішньої безпеки держави і вартісним інструментом реалізації економічної, соціальної, наукової та внутрішньої політики держави [1].

Сьогодні вирішення проблем внутрішньої безпеки ґрунтується здебільшого на збалансованому військовому бюджеті.

Як особлива галузь військово-фінансових відносин і вартісного розподілу валового внутрішнього і сукупного військового продукту, військовий бюджет виконує специфічне суспільне призначення – служить фінансовому забезпеченню загальнодержавної потреби [2].

В зв'язку з цим органи внутрішньо-військового управління фінансово-економічних служб повинні приділяти постійну увагу дотриманню найсуворішого режиму економії військово-бюджетних ресурсів, економічному аналізу та формуванню пропозицій, спрямованих на посилення соціального захисту військовослужбовців [3].

Таким чином, завдяки запропонованому аналізу та процесу прийняття цих рішень, досліджена певна система принципів управління ресурсним забезпеченням, а саме:

– чітке знання та врахування закономірностей побудови Національної гвардії України; обов'язкова соціальна оцінка прийнятих рішень;

– проведення аналізу функціонування військової економіки, планів та заходів реформування Національної гвардії України на єдиній методологічній основі, що включає економіко-математичні моделі, методи військово-математичного аналізу та інформаційно-аналітичне забезпечення;

– всебічний розвиток системи критеріїв ефективності планових заходів, методичної бази проведення детальних військово-економічних розрахунків потреб Національної гвардії України у матеріальних і фінансових ресурсах для вирішення поставлених завдань;

– диференційний підхід до обґрунтування прийнятих рішень на основі результатів військово-економічного аналізу та оцінки запропонованих варіантів;

– зосередження матеріальних та фінансових ресурсів на пріоритетних напрямках, що суттєвою мірою підвищує боєздатність Національної гвардії України;

– визначення реальної границі, при досягненні якої подальше вкладення коштів у конкретну систему не дає відчутного приросту ефективності; максимально можливе використання технічного ресурсу і модернізаційного потенціалу, мінімізація негативних наслідків при проведенні структурних реорганізацій;

– використання достовірних вихідних даних, удосконалення системи ціноутворення, підвищення адресності та прозорості витрат матеріальних та фінансових засобів.

Таким чином, в умовах реформування Національної гвардії України здійснюється пошук загальноприйнятої економічної парадигми, відповідно до цього перебудовується економічна модель, яка змушує знаходити засоби вирішення інформаційно-аналітичного забезпечення системи управління військових ресурсів.

За змістом дослідження інформаційно-аналітичного забезпечення системи управління військових ресурсів мають риси універсальності. Його можна застосовувати в складних організаційно-економічних системах, зокрема в частинах Національної гвардії України.

Список використаних джерел:

1. Чобіток Б. П. Воєнна безпека держави у доктрині забезпечення національної безпеки / Б. П. Чобіток // Вісник Маріупольського державного